

חוט של חסד

הגליון לכלל בית יהודי | בנשיאות הר"ה צ' שלום ארוש שליט"א פרשתו | תרומה | ב' אדר תשע"ח (17/02/18) | גליון 558

מחזירים את הלב לחיים

ה' בתוך הלב? איך בונים לה' משכן בלבנו?

איך בונים את המשכן?

והתשובה היא פשוטה ביותר. התורה מצווה אותנו לעבוד את ה' בכל לבבנו, והגמרא אומרת (תענית ב): "איזו היא עבודה שהיא בלב - הווי אומר זו תפילה". לב שהוא משכן לה' יתברך - הוא לב שמחובר באופן תמידי לעבודת התפילה, השירות, ההודאות והתשבות; והדרך להשכן את ה' בלבבנו היא דרך עבודת התפילה וההודאה, ולכן נקרא בית המקדש 'בית תפילה', כי עיקרו הוא להשכן את ה' בתוך כל לבבות ישראל ולהפוך כל לב יהודי ללב שמחובר לה' בתפילה ובהודאה בלי הפסק, בבחינת: "תכין לבם תקשיב אזנך".

בעוונותינו הרבים אין לנו עכשיו אפשרות מעשית לקום ולבנות את בית המקדש, אך מה שכן אפשרי בשבילנו הוא לבנות את הלב שלנו, לבנות את בית התפילה, להרבות בתפילות ולהחזיר את המוחין של התפילה. ועל ידי שנבנה את בית המקדש הפרטי בלבבותנו - בזכות זה ייבנה בית המקדש וה' יחזיר את שכנתו לשכון בתוכנו כבתחילה.

כאשר מדברים על תפילה, הכוונה היא כפשוטו ממש: לייקר ולהחשיב את זמן התפילה, להשקיע מאמץ וכוונה בתפילה, וכמבואר בליקוטי מוהר"ן (מט): "ועיקר התפילה תלוי בלב, שְׁשִׁים כל לבו עליה", וכן עלינו להרבות בתפילות ובשיחות עם ה' יתברך, באמירת תהלים, להתעקש ולהפציר בתפילה, להרבות בהודיות, בשירות, בזמירות ובתשבות עד ש"שבחך אלוקינו מפינו לא ימוש". ולכן צריכים כל הזמן לחזק את התפילה, כי תפילה צריכה חיזוק תמידי (ברכות לב).

מחזירים את הלב לחיים לאחר הברית הראשונה בין עם ישראל לקב"ה וקבלת עיקרי המצוות שהיו ה'אירוסין' בין ה' לבינו, מגיעות פרשיות המשכן שהן ה'נישואין', כי על ידי הקמת המשכן והשראת השכינה בו - הקשר עם ה' הופך להיות יציב ומבוסס.

ה' יתברך מצווה אותנו: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". ובמצווה זו ובכל פרטי מלאכת המשכן נמצאים סודות נוראים שבהם תלויים כל העולמות, ואם כי קצרה ביתנו, אבל בכל זאת חובה עלינו להבין את יסודות המצווה הזו על פי מה שמובן ונוגע אלינו למעשה.

ספר החינוך על מצווה זו כותב ש"בניין בית לה' יתברך לעשותנו בה תפילות וקרבתנו אליו - הכול להכין הלבבות לעבודתו יתעלה" ומבאר שם שהכול לטובתנו כי כל מטרת המצוות היא לטובת האדם לטהר וללבן ולזכך את לבו. כי העונג הגדול ביותר הוא להיות מחובר לה' יתברך ולזה צריכים לב זך שמרגיש את העונג האינסופי שבדקות לה', ועל ידי המשכן היה הלב של כל יהודי מזדכך ומרגיש את העונג שבקרבת ה'.

מה העיקר?

וכבר ידוע ומפורסם מה שמדקדקים המפרשים בפסוק זה שפתח בלשון יחיד ואמר 'מקדש', וסיים בלשון רבים ואמר 'בתוכם' ולא 'בתוכו', כדי לומר לנו בזה שעיקר רצונו של ה' יתברך הוא לשכון בתוך לבו של כל יהודי ויהודי, כדברי האלשין הקדוש: "להיות עצמם היכל ה' ותהיה שכנתו יתברך שוכנת בתוכם ובקרבתם... והווי 'שכנתי בתוכם', כי אין הוא יתברך עושה עיקר מהעצים ואבנים, כי אם מהאנשים צדיקים אשר נפשותיהם משכנות לאביר יעקב".

זה אמנם רעיון ידוע ומפורסם, אך מה שפחות ברור וידוע הוא: מה זה אומר אלינו למעשה? מה זה אומר שה' שוכן בתוך הלב שלי? וכן, איך משכינים את

לשוננו: "כי יש הבדל בין שאלה ובין דרישה, הדרישה הוא שדורש ומבקש את ה' בכל לבו ובתפילה; ואם היה עושה כן, היה מעביר הגזירה והיה נענה; אבל הוא לא דרש רק שאל דרך שאלה לבד".

לוקחים את מלוא האחריות

יסוד נוסף בעבודת התפילה הוא לדעת שאין הדבר תלוי אלא בי. אם אדם חושב שמישהו אחר יתפלל בשבילו - הוא לא ישים את כל לבו על התפילה והתוצאות תהיינה בהתאם.

וכך ניתן לדייק בתחילת ספר שמואל. חנה הייתה עקרה והייתה שרויה בצער נורא אך לא כתוב שהתפללה. רק לאחר שאלקנה בעלה ניסה לנחם ולשמח אותה ואמר לה: "אנוכי טוב לך מעשרה בנים" - דווקא אז פרצה מלבה תפילה עמוקה וחזקה שהמשיכה לעולם את נשמת שמואל הנביא.

מדייק המלבי"ם: מתי חנה התפללה ופעלה ישועה? רק כאשר אלקנה בעלה התייאש מהתפילה. כי כאשר אמר לה "אנוכי טוב לך מעשרה בנים", הבינה חנה שאלקנה כבר השלים עם המציאות שלא יזכה ממנה לבנים, ולכן כל רצונו היה רק לשמוח אותה כמו שהיא. כששמעה זאת חנה, הבינה שלא תוכל לסמוך על תפילותיו של בעלה ולכן התעוררה להתפלל ופעלה ישועה. וזו לשונו:

"מדוע לא קמה עד הנה להתפלל רק זה עתה הפעם הראשון? הנה עד עתה סמכה את עצמה על תפילת בעלה שהיה צדיק, ועתה שראתה שהוא מתייאש מן הרחמים, התעוררה להתפלל בעצמה".

דרך אגב נביא עוד מרגלית נפלאה שנמצאת בדבריו שם לחזק את כולנו במעלת ההתבודדות. כתוב שחנה קמה להתפלל אחרי זמן האכילה. מוסיף המלבי"ם ושואל: "ולמה 'אחרי אִכְלָה' ולא קודם האכילה?" ומתרץ: "כי כל העם הלכו לביתם (לאכול) ולא הקריבו ובדברי הימים כתוב 'לא דרש', וזו

העקשנות משתלמת

נביא כאן כמה רעיונות מחזקים שיחזקו את כולנו בעבודת התפילה: אחד היסודות בעבודת התפילה הוא העקשנות בתפילה כמו שאומרת הגמרא (שם): "אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה - יחזור ויתפלל, שנאמר: 'קוהו אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוהו אל ה'". בעניין זה מצאנו בנביא חיזוק נפלא:

כתוב בדברי הימים (א, י): "וימת שאול במעלו אשר מעל בה' על דבר ה' אשר לא שמר, וגם לשאול באוב לדרוש, ולא דרש בה' - וימיתה, ויסב את המלוכה לדויד בן ישי". הכתוב אומר שאחד החטאים של שאול היה שלא דרש בה', מעירים המפרשים: מדוע כתוב כך, והרי שאול פנה לבעלת האוב רק לאחר שניסה ודרש בה' ולא נענה כמו שכתוב (שמואל א, ח): "וישאל שאול בה' ולא נענה ה' גם בחלומות גם באורים גם בנביאים" - אם כן שאול כן דרש ודרש ולא נענה. אמנם זה לא מצדיק את הפנייה לבעלת האוב, אבל מדוע נכתב עליו שלא דרש בה'?

עונה הרד"ק: "...ואף על פי שלא ענה ה', היה לו לבקש פני ה' עוד ולשוב בתשובה שלימה לפניו ולא להוסיף על חטאתו פשע ולדרוש באוב". וה"מצודת דוד" כותב: "אף שדרש ולא נענה... מכל מקום היה לו לדרוש ולחזור ולדרוש ולהפציר בתפילה והוא לא כן עשה!". זה נקרא לדרוש באמת: להתפלל ולחזור ולהתפלל עד הסוף, ומכיוון שלא התחזק בתפילה ובתשובה שוב ושוב, זה נקרא שלא דרש בה'. וכן מדייק זאת המלבי"ם משינוי הלשון, בספר שמואל כתוב ששאול 'שאל' בה' ולא כתוב 'דרש', ובדברי הימים כתוב 'לא דרש', וזו

אמנם זה לא מצדיק את הפנייה לבעלת האוב, אבל מדוע נכתב עליו שלא דרש בה'?

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

<p>ביום ד' בירושלים בהיכל הישיבה בשעה 20:30 ביום ה' בחולון רה"מ המפעילים פינת המצודה ביה"כ ע"ש הללי צה"ל בשעה 21:30</p>	<p>יום ב' ד' אדר (19/02/18) בני ברק והסביבה בית הכנסת החיד"א רה"דן יוסף הנשיא 5 בשעה: 20:30</p>	<p>יום א' ג' אדר (18/02/18) קרית ספר והסביבה בית הכנסת קול יעקב, רה"דן נתיבות המשפט 7 בשעה: 20:30</p>
---	--	--

ט) וזה בחינת משקל אדר מקבין בשמחה. כי אז צריכין להקניע קלפת המון עמלק שהיא המדמה כ"ל. ועל כן צריכין להרבות בשמחה, כי צריכין לשמח מאד במה שזכינו להיות מרוע ישראל ולא עשני גוי ועל ידי זה מגלין החן והתפארות של ישראל שהוא התגלו תהגונין, שהוא גדלת הבורא, שעל ידי זה מנינין המדמה וזכין לעלות לכל המדרגות שבקדשה, אמן ואמן: (לה"י י"ד חוקת העכו"ם ה"ג)

אמר רבי שמואל שפירא זצ"ל שבפורים רמזים כל המים טובים, פסח וסוכות ראש השנה יום הכיפורים מתן תורה, והוא שייך למאמר בליקו"מ ח"ב סימן עד. (שיש"ק רצד)

היו אומרים אנ"ש עם ההליכה לישון מוקדם כדי להתעורר ולקום בצחות לילה הוא כבר חצי מהקימה. (שיש"ק ז' שמג)

א ב של החיים

- ☆ ההתחדשות בעבודת ה' היא עקר העבודה. רב העולם הם נזקקים בעיני עצמם.
☆ הפלל בהתחדשות, שכח את כל העבר תחשב שהקגע נולדת ותתחיל מחדש.
☆ הקב"ה לא דורש ממך שתצליח, הוא דורש ממך שתתחדש ותנצה לנשוא.

התחזקות והתחדשות בנשמות, שלזה היה מכון הכהן בהדלקת הנרות, להאיר הארת הרצון בנשמות, כי לאדם יש הזדקנות טבעית, גופנית ונפשית, וזה קשה לחדש אותו ולהאיר בו פעם אחר פעם, בפרט שכבר ניסה וכשל פעמים רבות, והתורה שאמרת את הקושי בזה שמספרת לנו והברקים של מתן תורה נעשה עגל הזהב, אבל להוציא את ישראל ממצרים לקח שנה, איך להוציא את ישראל ממצרים ישראל זו משימה ארוכה ומייגעת...

לכן אמר הקב"ה למשה שילך לבצאל ויקבל ממנו ראי המנורה, כי פעמים שהצדיק שמקרב נשמות ישראל מגיע לבחינות ייאוש כפי מדרגתו, כמו שמוצאים אצל משה רבנו אשר פעמים יקח את האהל ויקנה לו מחוץ למחנה, או אז עליהם לקבל מתלמידיהם אור חזר של מה שכבר פעלו והצליחו להאיר בהם ולעוררם, בבחינת "הרבה למדתי מרבותי, ומחבריי יותר מהם, ומתלמידי יותר מכולם".

וזה מעשה המנורה של מוהר"ן, למצוא בכל עת דרך להעיר ולעורר את האהבה, ובכל מה שיעבור עליו לא יניח את הרצון וקדושה, שהוא עיקר אור המנורה, שיחיה אדם בכל יום, כאילו הוא היום הראשון של שארית חייו.

חמדה מבית גזיו, לברך ברכות התורה באופן שמעורר את הנקודה הסגולית שבנו, שהאדם יבין שהוא נבחר, כי עניין זה של בחירתו מכל העמים הוא עניין סגולי שאי אפשר להשיגו בשכל, שהרי אין שום הבדל בתבנית האיברים ובצורתם בין יהודי לגוי, וסגולה זו היא למעשה נשמת משה שבקרבו, סגולה המתעוררת כאשר חלילה רוצים להעבירנו על דתנו.

וזה שדרשו חז"ל (נדרים פרק א) על הכתוב (ירמיה ט) על מה אבדה הארץ? והיה המענה, שלא ברכו בתורה תחילה, כי עיקר הקלקול בדור החורבן היה על אובדן ערך היותנו עם נבחר, על אובדן הערך של היותנו עם סגולה, שזו כוונת אומרים 'שלא ברכו בתורה תחילה', שאבדה מהם תחושת הזכות להיות מקבלי התורה, על כן אמרו, נהיה כגוים קמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן, ובאמת, כל ההתרחקות מתחילה מאובדן ערך התורה, כמו שאומר רש"י, שכאשר האדם לא לומד הוא לא עושה, ואח"כ הוא מואס באחרים העושים, שונא את החכמים מונע אחרים מלעולם כופר במצוות ולבסוף כופר בעיקר, והכל מתחיל מההעדר תחושת הזכות בלימוד התורה.

וזה הקושי של משה רבנו דווקא במעשה המנורה, שכל עניינה כאמור להאיר

מפירושי רש"י עולה שהיה משה מתקשה במעשה המנורה, ואמר לו הקב"ה השלך את הכיכר לאור והיא נעשית מאליה, לכן נכתב תיעושה המנורה היינו מאליה, ועל זה שואל מוהר"ם (ברכות שהח ה') מדוע התקשה משה דווקא במעשה המנורה ולא בשאר הכלים? והסביר, שמעשה המנורה מרמז לתיקון נשמות ישראל, הטבת הנרות והדלקתן מרמזת להדלקת אור בנשמות ישראל, וזו אכן משימה קשה מאד.

דהנה נודע דאתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא (ת"ז קיד), היינו שהארת נשמת משה מלוכשת בכל אנו דואחד מישראל, והארה זו היא העומדת בין 'שמד' ל'רצון', וכל מה שמצליח אדם למשוך עצמו מטומאה לטהרה זה מכוח נקודת הצדיק שבקרבו הקשורה לנשמת משה רבנו שבדור, שממנה מקבל אדם כוח להתגבר על יצריו, ועל הארת נשמת משה נאמר 'הבא להיטיר מסייעים אותו' משום שהעז מגיע מנשמות הצדיקים.

את הנקודה הזאת אנו גם מצויים לעורר בברכת התורה, לכן הזהירו רז"ל עליה מאד (ש"ע או"ח מ"ז) כי עיקר ברכת התורה הוא לברך את השם אשר בחר בנו מכל עם ורומנו מכל לשון ונתן לנו את תורתו

סדר כתיבת תפילין

דין המוגש ע"י בית ההוראה 'חוט של חסד' מאת האבן החשוב ר' שי עזרא הי"ו מחשובי אברכי כולל ההוראה

ש"ת של חסד

בקול יעקב סי' לב (סק"ט) דכתב כן בפשיטות דכן היא דעת מרן. ע"ש. ומה שהקשה הב"ח דהלא מדברי הטור מבואר דיכתוב של ראש תחילה וכו'. ע"ש. הנה לפי מ"ש הפרשה (אות א) לא קשה מידי, דלפרשה הטור מייר גם בשל יד, וכן מצאתי גם לפמ"ג במשב"ז (אות א) שגם כתב כן. ע"ש.

וזאת העולה מן המדובר, דדעת מרן השו"ע דלכתחילה יכתוב של יד קודם לראש, ואם הקדים של ראש תחילה אין קפידא וכמ"ש הקול יעקב סי' לב (אות ט) בשם הרב מלאכת שמים. ע"ש.

ראש כותבים אותה ראשונה. ע"ש. ועיין בפרשה (אות א) שכתב דהטור מיירי גם בשל יד.

ושור"ר להב"ח שדייק כן בדברי הטור דצריך לכתוב של ראש קודם של יד, אמנם כתב דאין כן דעת מרן הב"י וז"ל ומ"ש כל אחת ואחת בקלף לבדה היינו בתפלין של ראש. ואע"פ דבקרא כתיב וקשרתם לאות על ידך והדר לטוטפת בין עיניך, הקדים רבינו של ראש מפני שקדושתן חמורה משל יד וכו' וסובר רבינו שעל כן חייב לכתוב של ראש תחילה ואח"כ של יד. אבל ב"י לקמן בסי' זה ד"ה וכתב הר"י אסכנדרני, אצל מה שכתב רבינו אבל אם חיסר אין לה תקנה וכו' כתב על שם הר"י אסכנדרני דיש אומרים דמכתיב והיו שיהיו נכתבים כסדרן, ראוי הוא דלכתחילה יכתוב של יד קודם של ראש. עכ"ל. וקשה,

דהלא מדברי רבינו מבואר דכתיב של ראש תחילה כיון דקדושתו חמורה יותר כדפרישית. מיהו בהגהת שו"ע (סע' א) כתב כדברי ב"י בשם הר"י אסכנדרני. ע"ש. עכ"ל הב"ח. הרי לך מפורש דדעת מרן דשל יד כותבים קודם לראש, כיון שלא הביא מי שחולק, אח"כ מצאתי להרב כה"ח

דשם מיירי גבי הנחת התפלין דשל יד קודם לשל ראש כדאיתא בקרא וקשרתם לאות על ידך והדר לטוטפת בין עיניך. ואפרוין נמטייה דאנהירו לעיניך. גם מרן השו"ע בסע' לו חזינן דמיירי בשל יד, רק שהאחרונים החמירו דה"ה גבי ראש. אמנם סיעתא לדברי הרב השואל מסע' מזו וסע' נב שם הזכיר מרן של ראש קודם, וכן בסי' לג (סע' ה) הזכיר מרן של ראש קודם, אבל בסי' לה הזכיר של יד קודם של ראש.

ונראה דכל זה הוא מחמת שידוע דכן היא דרכו של מרן השו"ע להעתיק לשון הפוסקים וכן ידוע דדרכו של הרמב"ם להעתיק לשון התלמוד, ולכן פעם מוזכר של ראש קודם ופעם של יד קודם. גם הרמ"א בהגה שכתב דשל יד קודם [משום דמוקדם בפסוק וכמ"ש המשנ"ב סק"ה] הגיה זאת על סע' א ולא על סע' ב, ומשמע שהבין שאין לדייק כן במרן דשל ראש קודם וראה לנכון להגיה זאת בסע' א שם כתוב סדר כתיבת הפרשיות. ולא אחדד כי בספר בני ציון סי' לב (סק"א) והביאו הגאון הרב שלמה מועלם שליט"א בספרו יריעות שלמה ח"א (עמ' קצ הערה 10) כתב שמדברי הרמב"ם הנ"ל בפ"ב משמע שצריך לכתוב של ראש קודם. ע"ש. ולפי מה שכתבתי אין הכרח כן ברמב"ם. ועוד, מרן בשו"ע (סע' ב) אין דבריו מועתקים מהרמב"ם אלא מהגמרא וכמ"ש בב"י והובא גם בבאר הגולה. ע"ש.

ועוד רצה הרב השואל להביא ראייה מהטור דכתב שיכתוב כל אחת ואחת בקלף לבדה. ע"כ. היא גופא אינה ראייה דבב"י הסביר דזהו רק בשל ראש וכו', ולא כתב דמחמת דשל

שאלה: נשאלתי מידידי ר' משה (מורי"ס) הכהן הי"ו מהי דעת מרן השו"ע בענין כתיבת פרשיות התפלין, איזה מהן כותבים תחילה. האם של יד קודם ואח"כ של ראש או להיפך, כי רצה להוכיח דדעת מרן שכותבים של ראש קודם ודייק כן מהא דכתב מרן (או"ח סי' לב סע' ב) וז"ל של ראש יכתוב כל אחת בקלף לבדה ושל יד כותבין כולם בקלף אחד. עכ"ל. וכיון שהזכיר של ראש קודם לשל יד כן היא דעתו דכותבין של ראש קודם, האם יש מקום לדיוק?

תשובה: הנה לכאורה מהבטה ראשונה נראה דדייק נכון הוא דדעת מרן השו"ע דשל ראש קודם לשל יד, דאי לא תימא הכי אמאי הזכיר של ראש קודם לשל יד. ובאמת גם הרמב"ם (פ"ב מהלכות תפלין ה"א) כתב וז"ל: כיצד כותבין את התפלין של ראש וכו' ושל יד וכו'. עכ"ל. הנה הזכיר של ראש תחילה. ובפ"ג גבי עשיית הבתים בהלכות ב, ג, ה, ז, יב, יג, יד, יז גם כן הזכיר של ראש תחילה, אמנם בהלכה י הזכיר של יד קודם לשל ראש. ע"ש.

ולעד"ן דאינו מוכרח כן לא בשו"ע ולא ברמב"ם, ומה שנקטו של ראש תחילה הוא מחמת שקדושתן חמורה יותר, וכדאיתא במנחות (לד:), אבל לא שצריך לכתוב קודם של יד. דאם איתא הו"ל להרמב"ם ולמרן לכתוב כן במפורש. אח"כ מצאתי בסדר תריג מצוות להרמב"ם (הובא בסדר קריאי מועד מצוה תכא, תכב) שהזכיר מצות תפלין של יד קודם לשל ראש. אבל העיר לנכון ידידי ר' אמיר לוי הי"ו דזו אינה ראייה

מכון חכמת השלום השער שלך למקצועות התורה

לאחר ההצלחה האדירה בקורסים הקודמים!

אנו פותחים רישום נוסף לקורסים הבאים: הדרכת חתנים, הדרכת כלות, משגיחי כשרות, כשרות הבית היהודי לנשים

Table with 3 columns: Course Name, Duration, and Contact Info. Courses include: הדרכת חתנים, הדרכת כלות, משגיחי כשרות, כשרות הבית היהודי לנשים.

ההצלחה שלך היא ההצלחה שלנו

לרישום: 0583266553

בהכוונת גדולי ישראל

המשך דבר ראש הישיבה

בעת ההיא, והייתה יכולה להתבודד בבית ה' לשפוך לפניו שיחה."

אמרת תורה וניצחתי

יסוד שלישי בעבודת הלב הוא ההודיה לה, שהיא חלק בלתי נפרד מעבודת התפילה כמו שאומרים חז"ל שדרך התפילה הנכונה היא (ברכות נד): "נותן הודיה לשעבר וצווק לעתיד לבוא". ואמנם כבר דיברנו בזה הרבה, אך 'אין בית מדרש בלא חידוש' ומצאנו מרגלית נפלאה המפורשת ממש בפשט הכתובים בעניין "אמרת תורה ונושעת":

כתוב בדברי הימים (ב, כ) שבני עמון ומואב והעמלקים התאגדו יחד למלחמה על יהושפט מלך יהודה, והייתה אז סכנה גדולה, כי מאזן הכוחות נטה בצורה ברורה לטובת הגויים. אז יהושפט כינס את העם לצום ולתפילה, ובתום תפילתו הנרגשת התחיל אחד מהלויים בקהל להתנבא ובישר להם שה' שמע תפילתם ויעזור להם לנצח במלחמה. ומיד לשמע להם בשורה התחילו הלויים לשיר ולהלל את ה'.

ולמחרת, לפני תחילת הקרב, פנה יהושפט לקהל וחזק אותם להאמין לדברי הנביא, כי ידע שכל הניצחון תלוי בכך שיש ישראל יאמינו באמונה שלימה שה' יושיע אותם, ולכן נתן להם עצה לחזק את אמונתם ולהמשיך את הישועה, וכך כתוב:

"וַיִּצְעַץ אֶל הָעָם וַיַּעֲמֵד מְשׁוֹרְרֵיהֶם וּמַהֲלָלִים לְהַדְרֵת קוֹדֵשׁ בְּצֵאת לִפְנֵי הַחַיִּץ וְאוֹמְרִים 'הוֹדוּ לַה' כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ'. וּבַעַת הַחֲלוּ בְרִינָה וְתַהֲלִי, נָתַן ה' מְאֹרֵים עַל בְּנֵי עַמּוֹן מוֹאָב וְהוּ שָׁעִיר הַבָּאִים לַיהוּדָה וַיִּגְנְפוּ". זאת אומרת, שהושפט המלך, עוד לפני הקרב, הודה לה' ועל ידי זה חיזק את האמונה בלב העם, ועל ידי זה המשיך את הניצחון ואת הישועה בפועל. כמו שמתואר בכתוב לאחר מכן גודל התשועה שעשה ה' לעם ישראל באותו המעמד שסכסך בין בני עמון העמלקים והמואבים ונפלו כולם מתים ושללם לבו.

רואים מכאן את דרך התפילה של מלכי יהודה, שבוודאי קיבלו זאת מאביהם, הוא דוד המלך עליו השלום, כמו שאומר חזקיה המלך "כך מקובלני מבית אבי אבא", שדרכו הייתה להמשיך את כל הישועות בדרך התפילה וההודיה.

על כן, נתעורר ונתחזק לבנות את בית ה' בתוככי חדרני לבנו, להיות דבוקים בה' בהודיה ובתפילה, ועל ידי זה נזכה שה' יבנה לנו את בית המקדש ויחזיר את שכנינו לציון ברחמים בקרוב ממש, אכ"ר.

את life ומהובק לכל בית ישראל. כ"ו

נא להתפלל לרפואת משה בן אידה, גילה בת ציפוריה, שרה לאה בת יוכבד מיכל. להבדיל לע"נ שמרית תמר בת מרים, ארז רפאל בן כוכבא ז"ל מרים

כאבו של האב ולא השיבו. עיניהם הנוגות נתנו את התשובה. הבין ה'חתם סופר' כי אפסה כל תקווה. יצא מן החדר ששכב בו בנו ונכנס לחדר סמוך, שבו נהג לכתוב את חידושיו בתורה. התייצב ליד ארגז מלא בכתביו והחל להתפלל על בנו. בלב נשבר וכואב נשא רבה של פרשבורג תפילה וזעקה לקב"ה מעמקי ליבו: "ריבונו של עולם", קרא בקול שבור, "שנים רבות ציפנו לבן היקר אשר הפקדת בידינו, ואנו השתדלנו להעניק לו כמיטב יכולתנו. עתה, כשעומד הוא על ערש דווי וטובי הרופאים אמרו נואש, מאמינים אנו אך ורק בך. רק אתה בכוחך הגדול, יכול להצילו. אנא עשה עימנו נס ופלא כנגד הטבע והצל את חיי בנו האהוב!".

כך עמד רבי משה על מקומו דקות ארוכות והתפלל על חיי בנו, כשהוא גועה בבכי גורע לב, ואשר משפחתו ומכריו לא ראוהו בכך מימיהם. והנה, לא חלפה שעה ארוכה ואותות סימנים ראשונים של התאוששות ניכרו בילד. אחרי ימים רבים שבהם שכב כחפץ דומם, החל לפתע להניע את איבריו. חלפה עוד שעה והילד פקח את עיניו. תהליך התאוששותו של אברהם-שמואל-בנימין היה מהיר ומדהים. לאיש מהנוכחים סביב לא היה ספק קל שבקלים כי נס התרחש כאן, נס גלוי ובמיוחד בזכות תפילתו הקורעת לב של האב! והבן החולה קם לתחיה כשהוא בריא ושלם ולא נותר בו זכר לכל חולי.

לאחר זמן נשאל ה'חתם סופר' מדוע השתהה בתפילתו החזקה והמתין עד לרגע שבו הגיע בנו לסף מוות ממש. נענה: "על-פי דין תורתנו הקדושה מצווים אנו לפעול בתפילה בתוך ועשייה גדרי הטבע ולא לסמוך על הנס.", הסביר רבי משה. "לכן, כל זמן שהרופאים סברו שיש סיכוי כלשהו להציל את בני, חובתנו הייתה להשקיע בטיפולו ולא לסמוך על הנס. ורק לאחר שכל הרופאים השתכנעו כי בדרך הטבע אין עוד מה לעשות, יכולתי להתפלל לה' ולבקש ממנו לשדד את מערכות הטבע ולחולל נס".

הילד אברהם-שמואל-בנימין החלים ממחלתו כליל, גדל לתפארת והיה לאחד מגדולי התורה בדורו. לאחר פטירת אביו אף מילא את מקומו, למעלה משלושים שנה, ברבנות פרשבורג. רבי אברהם-שמואל בנימין סופר נודע בחיבוריו הרבים וכונה ע"ש אחד מחבוריו בשם ה- 'כתב סופר'.

אתם ספר המידות! אין

כְּשֶׁמוֹצֵיא גְזֵלָה מִמַּחַת יַד חֲבֵרוֹ, פְּאֵלוּ יָתֵן צְדָקָה. [צדקה י']

עקב בקפדנות אחר הטיפולים הרפואיים. רבי משה ביקש לדעת ולהבין כל פעולה שערש הרופאים. אולם העניינים יצאו ממשך שנים רבות. "ומי יהיה ממשיך מכלל שליטה ונראה היה כי הרופאים אינם דרכו של רבנו בבוא העת, ולמי יוריש תורתנו?!" היו מלחששים הבריות הרפואיים דיים ביאושם. "האם אפסו כל הסיכויים?", שאל רבי משה את הרופאים, עקב בקפדנות אחר הטיפולים הרפואיים. רבי משה ביקש לדעת ולהבין כל פעולה שערש הרופאים. אולם העניינים יצאו ממשך שנים רבות. "ומי יהיה ממשיך מכלל שליטה ונראה היה כי הרופאים אינם דרכו של רבנו בבוא העת, ולמי יוריש תורתנו?!" היו מלחששים הבריות הרפואיים דיים ביאושם. "האם אפסו כל הסיכויים?", שאל רבי משה את הרופאים, עתה, כאמור, עם הולדת בנו בכורו, זה שציפו להולדתו כולם, שמחו עמו הכל שמחה רבה. שמואל-בנימין, כך נקרא שמו של הרך הנולד שהיה לנחת רוח להוריו ומריו. שמואל בנימין היה ילד יפה-תואר ומאיר עיניו. בן יקר להוריו ואהוב על כל רואיו. חכמתו המיוחדת ועדינות נפשו ניכרו בו עוד קודם ששלמו לו שלוש שנים. חן מיוחד הושרה על פניו, ומראהו עתיד לגדלות. רבה של פרשבורג השקיע רבות בחינוך בנו אהובו והרביץ בו תורה לפי ערך כישורנותיו. ואכן, שמואל-בנימין גדל והתפתח לתפארת. כשהיה בן חמש כבר הותיר מאחוריו - בהבנתו ובבקיאותו בתורה - את חבריו ובני גילו.

☆☆☆

חלפו שנים ספורות בלבד וצרה חדשה על ביתו של המרא דאתרא בעל ה'חתם סופר' והגיעו ימים קשים. בביתו של הרב התפשטה מחלה מסתורית אשר בה חלו חלק מבני הבית ומקורביו. גם שמואל-בנימין בן השש נתקף במחלה הקשה ונפל למשכב. בעוד שאר בני הבית הצליחו בחסדי ה' להתגבר על המחלה בתוך זמן מה, להתאושש ולקום על רגליהם, הוסיף

לאחר ברסלב ישראל! דרושות וציגות תכירה. נסיון במכירות - יתרון, יחסו אנוש מעולים, כושר שכנוע, סבלנות והקשבה, מוטיבציה ורצון לשאוף גבוה, בונוסים גבוהים, עבודה מספקת ומאתגרת, סביבת עבודה חרדית, שעות נוחות. מויל: 073-3801000 | פקס: 073-3801001 | jobs@breslev.co.il

בשבע שעה, הזכרנו, שבכדי לתרום את ילדינו לראות את הצלחה שלהם ולהתקדם, לאהב, אנו צריכים לעבוד ב"שיטת השלבים".

שני השלבים הראשונים, המקדמים לחינוך הילדים, הם שלבי-עבודה שלנו ההורים: שלב ראשון- שלום בית ושלב שני- דוגמה אישית.

עם שלבים אלו, אנחנו עובדים מידי יום, ללא כל קשר למצב הנתון של העבודה עם חינוך הילדים. אנו עובדים על שלבים אלו בכדי ליצור מצב אידיאלי לחינוך ילדים.

כחיי בישיבות, חיפשי להרגיש "שה' אהב אותי והוא נמצא כאן לידי ויכול לעזור לי" הרגשתי שהרב נתון לי את האהבה של ה'.

אף פעם לא הייתי מרוצה מעצמי, תמיד הייתי נרצע לספק את כל הסובבים אותי, תמיד הייתי נמצא בתוך המעורבות המסחררת של החיים, בבית עם ההורים, בישיבה עם החברים והרבנים. ופה אצל הרב מצאתי את מה שחיפשי-תני-מצאתי את האהבה של החיים.

שיטת הלל הזקן

שיטת מו"ר הרב שליט"א היא שיטת הלל הזקן המובאת במסכת אבות: "הלל אומר, ה'י מתלמידי ש'ל אהרן, אהב שלום ורודף שלום, אהב את הבריות וימקרב לתורה". אי אפשר לקרב מישהו בלי לאהוב אותו.

הרב אומר: כדי לאהוב מישהו אחר, צריך קודם לאהוב את עצמך. לכן מי שמתאכזר לעצמו לא יוכל לעולם לקרב מישהו, שהרי "אהבת לרעך כמוך" תאבה את חברך/אתך/בעלך/ילדיך כפי שאתה אוהב את עצמך.

אהבה היא נתנה, אהבה היא חמנטו. אתה רואה שהילד שלך מרגיז אותך, אל תשנא אותו, אדרבה תרחם עליו, תאבה אותו ותראה איך הגישה שלו תשתנה.

דרך ההצלחה

תפקידינו בע"ה לספק לילד "חממה", הילד רוצה להרגיש בטוח, הילד רוצה שיאהבו אותו. עלינו ליצור לילד את "סביבת ההצלחה". סביבת הצלחה, זה בית רגוע. בית בלי צעקות, מריבות ויוכוחים. בית ששורה בו שלום, אהבה, נתינה, הערכה ופרגון הדדי.

מי שחשק ורצה חיים טובים ויפים, ילמד לקיים את העצות של הרב המובאות בספריו הקדושים. כדי להוביל את המשפחה שלנו להצלחה בחיים, נשתמש ב"שיטת הרב" כי מה שעוזר לאלפי אנשים יעזור בוודאי גם לילדים שלנו.

וכדי לחיות בשלום עם הן-הזוג ועם הילדים אנחנו צריכים להיות בשלום עם עצמנו ואת זה נעשה ע"י תפילה והתבודדות, ורגיש של כל החיים משתנים, כל הגישה וכל ההסתכלות על החיים נעבוד גם על של השלבים המקדמים לחינוך ילדים, "שלום בית" ו"תיקון המידות" ונצדד בע"ה בדרך ההצלחה.

יכול להיות שהילד מתנגד רק "לשיטת ההדרכה שלנו", אולי הילד מאזר רוצה ללמוד מניסיון העבר שלנו, אלא שהוא דוחה בשתי ידיים את "השיטה" שבה אנחנו מחנכים אותו.

אולי אנחנו לא מספיק עדינים אותו, אולי לפעמים במקום לחנך בנחת-פשוט מתפרצים, צועקים ומרביצים.

נחשוב שהילד הוא מטופל שלנו ואנחנו רופאי ישיניים, במידה ונכאיב לילד- האם הוא יחזור להמשך טיפול!?

מצאתי את האושר של החיים

שמעתי סיפור, על בחור ישיבה שלאחר משברים גדולים עם הוריו ומלחמות עם הרבנים בישיבות שלמד, פרק עול, יד מהדרך ונהיה חילוני גמור.

תבריו סיפרו עליו: שכמעט שאין עבירה שלא עשה. בקיצור, כולם היו בטוחים, שכבר אין סיכוי שאי פעם יחזור חזרה להיות דתי. שהרי "שנה ופרש קשה מכולם"...

אבל מסובב הסיבות, ה' יתברך, דאג שיתארח בשבת בירושלים ויגיע לישיבת חוט של חסד. ומעשה שהיה כך היה:

"בערב שבת, עברנו ליד הישיבה בדרך ללכת לטייל בשכונת מאה שערים, בשביל "להתחיל עם הדוסים" אבל המנגינות של "קבלת שבת" שפרצו מחוץ לקירות בניין הישיבה, משכו את אחד החברים והוא כריח את כלו לעלות ולראות את התפילות. "זה ברסלב, כולם פה מסטולים, יהי שמח תסמכו עלי" הוא אמר ואנחנו השתכננו.

בקיצור נכנסנו. כל החסידים היו שרים, ורקדים ושמחים כאילו הם בחתונה.

שמעתי פעם על הרב ארוש והסתקרנתי לראות מי זה, אז שאלתי מישהו: "תגיד, מי זה הרב?" והוא הציב לי עליו, הרב נעמד באמצע ליד הבימה כאשר כל חסידיו מקיפים אותו ושרים את "לכה דודי".

עמדתי גם אני והסתכלתי עליו, פניו קרנו מאושר ושמתי לב שמעולם לא ראיתי אדם יותר מאושר ממנו. פתאום מבטנו נפגשו, עיניו החדודות של הרב הביטו בי וחיך רחב כיסה את פניו. הרגשתי שהוא שואב אותי לתוך השמחה שלו, התנתקתי מהסובב אותי ונדמה לי שהפסקתי אפילו לשמוע את השירים, הרגשתי שהרב אהב אותי וכאילו אני מכיר אותו מלפני שנים ושוב אנו נפגשים.

מבטי הרב לא הירפן ממני וכל כמה דקות שמתי לב שכאילו "הוא מחפש אותי" בין הקהל וכשהוא רואה אותי, הוא "נרגע".

ממובן עכשיו, הייתי אני זה ששיכנע את כל החברים להישאר.

לפני תפילת ערבית, כל הקהל ישב לשיחה של הרב, הרב דיבר מספר דקות וכאילו כיוון את כל השיחה עלי, הרגשתי שאני לא יכול ללכת ונשאיתי בישיבה עד סוף התפילה.

בסוף התפילה, ניגשתי כמו כולם ללחוץ את היד של הרב ל"שבת שלום", כשהגיע תורי הרב הסתכל עלי, חיך, ופתאום חיבק אותי חיבוק אהוב כזה שלא הרגשתי מעולם.

באותו הרגע החלטתי: אני נשאר פה! רק אדם כזה, יכול לתת לי את מה שהיה חסר לי כל החיים.

יכול מאוד להיות שמה שמפריע לילד להצלח, זה מצב ה"שלום בית", אולי הילד לא קשוב וחולם כל השיעורים- כי הוא חושב על המתח בבית.

אולי הוא נזכר במריבה של אתמול, בוויכוחים, בצעקות, בטריקה של הדלת ובמשפט הכול כך מפחיד, שאמא אמרה לפני שהיא יצאה מהבית בכעס: "נמאס לי כבר, אני הולכת!".

אם אנחנו מסופקים: האם יש קשר בין שלום בית לילדים מחונכים, רצוי שנתבונן בפנים של הילדים שלנו, מתי שהם "עדים דוממים" למריבות שלנו עם הן הזוג.

אין חולק שמרבית ה"בעיות" הלימודיות והחברתיות של הילד, שורשן לרוב בבעיות רגשיות, ששורשן נעוץ פנימה בתוך יחסי ההורים.

מה הקשר!?

אם אתן לכם לקרא מאות דוחות ועשרות ספרים שתשכנעו?! אבל בנינו מה זה משנה, זה ולכן שלב ראשון- שלום בית, הוא הראשון שצריך לעבוד עליו עוד קודם שחושבים בכלל לטפל בבעיות הילדים.

כשנטפל גם בשלב השני- "מידות טובות/דוגמה אישית" אולי יהיה אפשר לוותר על האבחון הרגיש של הילד, שיועצת בית הספר חייבה אותנו ללכת, כי לילדה יש "בעיות רגשיות וחברתיות".

מאיפה הילדה קיבלה את הבעיות הרגשיות הללו?! אולי בגלל ההתנהגות של אבא, או בגלל הכעסים שלו והפרצופים המפחידים שהוא עושה כשהוא מאיים שאם לא נהיה מיד משפחה הוא: "עוד מעט בא".

הרב שלום ארוש שליט"א אומר תמיד: שכמעט ואין ילדים שיש להם בעיות מצד עצמם, וכל ה"בעיות" שאנחנו מפילים עליהם, נמצאות אצלנו.

אנחנו לא רואים הצלחה בחינוך הילדים, כי אנחנו מתקשים לעבוד על עצמנו.

אם נתבונן בכנות נשים לב: שמעטים מאוד ההורים המחונכים, שיש להם ילדים לא מחונכים. וליד שיש בעיות, כמעט וודאי שגם אצל ההורים יש בעיות.

ולכן מי שרוצה לעבוד על הבעיה בשרש, מי שרוצה לסגור את הבור וההפסיק לגרוץ מים בחינם, שלבים 1-2 הם שלבים הכרחיים, כדי לאפשר לילד לגדול בבית תקין, בבית שקט, בבית נעים, בבית שבו שורה השכינה והקב"ה שותף פעיל בו.

צריך לשנות גישה

פעמים רבות אנחנו באמת רוצים לעזור לילד, אנחנו רוצים להדריך אותו, אנחנו רוצים שלא ייכול בבורות שנפלנו אנחנו כשהיינו צעירים, אנחנו רוצים ממש "להאיר לו את הדרך" שהרי אין חכם כבעל ניסיון.

אבל התגובות של הילד ממש מרגיזות אותנו. במקום לשמוח: "יש מי שדואג לך ומדריך אותך אתה מתנגד!" "למה זה קורה!?"

לייעוץ טלפוני ללא תשלום או לתיאום פגישה צור קשר בימים ג' - ד' מנחה 8-10 בערב
נייד: 0548-434-435
מייל: a0548434435@gmail.com

בדיחות הדעת

השופט: "אתה מואשם בסעיפים הבאים:
עבדת בשחור. הלבנת הון. נתת הלוואות בשוק האפור.
מה יש לך לומר להגנתך?"
נאשם: "שאני עיוור צבעים..."

זמנים תרומה תשע"ח

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
16:50	17:07	16:58	17:09
18:04	18:05	18:04	18:06
18:43	18:41	18:41	18:44

הפטרה
מלכים א ה, כו, יג - ו' נחן הכמה לשלמה

העצמה בשבת הגדול
עם הרב שלום ארוש שליט"א

במלון קרלטון נהריה
ו' ניסן 22/03 עד ח' ניסן 24/03

סדנת זוגיות עם הרב שלום ארוש שליט"א

הפייטן אבי קדוש ילוח את השבת

שיעור מפי הרבנית ארוש

ארוחות ילד המלך

קפוליות וירדים

חובה בכל בית!

דיסק שירים המעוררים את הלב מפי הרב שלום ארוש שליט"א

פרטים: 052-2240696

בואי להיות חלק מהצוות החם שלנו

דרושות נציגות מכירה
למשמרת בוקר (החל מהשעה 9:00)

• בנוסים ותמריצים
• סביבת עבודה צנועה

לפרטים נוספים חייגי: 02-5308002